

ƯU ĐÃI BUỒN VỚI TRƯỜNG SƠN

Trong suốt mười năm qua, hai vợ chồng chúng tôi theo chân hai đứa con đã trải qua không biết bao nhiêu sinh hoạt với Liên Đoàn Hướng Đạo Trường Sơn! Các con háo hức chuẩn bị đi cắm trại, chúng tôi cũng chộn rộn không kém để sắm sửa đi cùng. Không khí thật sôi động trước viễn ảnh sẽ có một cuối tuần hào hứng và lành mạnh cho cả gia đình: trại Liên Kết, trại Liên Đoàn, trại ngành, trại nào tùy tôi cũng không bỏ qua. Phụ huynh chúng tôi cũng ráo riết liên lạc, gọi nhau ới ới để phân công tác, để bàn định sẽ nấu món gì, chơi trò gì! Hẹn giờ để cùng lên đường một lúc. Rủ rủ, lôi kéo nhau đi cho thật đông đủ.

Các em vui chơi, phụ huynh chúng tôi cũng chơi vui! Tôi thuộc vào nhóm phụ huynh tình nguyện ôm Ông Táo để lo phần ẩm thực chung cho trại. Thường thì các em phải tập nấu lấy, chúng tôi chỉ hỗ trợ khi các em bận tham gia trò chơi lớn. Theo thông lệ, bữa cuối cùng phụ huynh phụ trách nấu và mời toàn trại cùng ăn chung với nhau trước khi ra về!

Khi được Thủ Quỹ Xuân Hương giao cho làm món gì thì tôi bắt đầu suy nghĩ coi phải làm thế nào cho vừa ngon, vừa rẻ, vừa lành mạnh, lại vừa bổ dưỡng! Cũng vì nhu cầu chất lượng cao như thế nên ông xã tôi bị khổ lây. Nhớ có một lần tôi phụ trách món xà lách trộn, tối nằm ngủ không yên, ráng nhớ lại coi mình xem báo thấy chợ nào độ bán 1 đồng tới 3 cây xà lách! Phải Food 4 Less không nhỉ?

Chắc vậy! Chợ Mễ thường bán rau cải rẻ lắm! Thế là sáng kêu ông xã dậy sớm:

“Anh ơi, chở em đi chợ Food 4 Less để mua đồ đi trại.”

Mặc dù có hơi rên rỉ vì bị lôi dậy sớm quá nhưng ông xã tôi cũng mau mau dậy chở tôi đi vì đây là chuyện của liên đoàn mà. Tới nơi, chạy vô chợ nhìn bảng giá mà thất vọng vì 99 cent một cây chứ không phải 3 cây! Chắc mình nhớ lộn rồi! Thấy tôi đi ra tay không, mặt méo xẹo “chàng” hỏi tôi:

- Sao không mua gì hết vậy?

- Chắc không phải chợ này anh ơi! Anh chở em tới cái chợ Itali ở đường Ball đó anh, chịu khó một chút để mua rẻ rẻ nhe anh!”

Bước vô chợ thứ hai cũng lại 99 cents. Tức quá, không mua! Nhất định phải kiếm cho ra mớ nghe! Phen này mình đi thêm một chợ thứ ba là chợ Đại Hàn ở đường Garden Grove. Nhất quá tam, có chí thì nên thôi! Nhưng chắc kỳ này tôi bị tổ trác nên giá ở đây lại còn mắc hơn nữa, tới \$1.29 một bẹ. Cũng không thêm mua, đòi ông xã trở lại chợ đầu tiên. “Chàng” lắc đầu chịu thua, chỉ biết nhẹ nhàng than thở:

- Bà xã ơi! Không biết em mua rẻ được mấy chục cents mà nãy giờ bắt anh chạy tốn bao nhiêu là xăng và thì giờ!

Tôi chỉ biết cười thỏ thẻ,

- Xin lỗi nghe, chắc em nhớ lộn, nó sale hồi tuần trước.

Bây giờ mỗi lần nghe nói mua xà lách là chàng sợ lắm, hỏi đi hỏi

lại là có chắc chợ đó hay không. Tuy vậy ông xã tôi vẫn kiên nhẫn chiều ý tôi vì chàng chỉ biết “mỉm cười khi thấy tôi vui.” Nhất là khi biết tôi mua đồ nấu ăn để đi cắm trại, thì càng chịu khó hơn vì đây là việc chung, việc cho các con em, việc của liên đoàn. Quả thật, không gì hạnh phúc bằng vợ chồng con cái cùng vui hưởng cảnh thiên nhiên bên cạnh bạn bè trong môi trường tốt đẹp của Hướng Đạo!

Nhớ một lần, tôi nấu cháo lòng cho Phụ Huynh ăn thêm vào buổi tối. Thường chúng tôi thức khuya hay đói bụng nên hay có cháo hoặc chè ban đêm. Để có nồi cháo, tôi cũng phải đi tới mấy chợ mới mua đủ đồ cần dùng! Ông xã tôi hay đùa tôi rằng:

- Người nội trợ giỏi là người phải đi nhiều chợ!

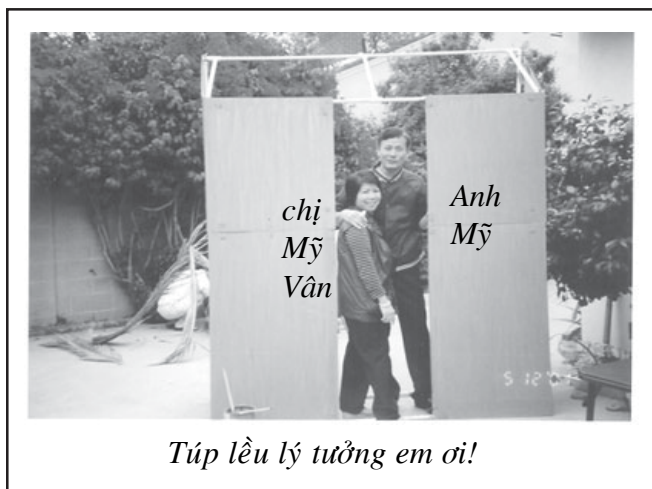
Quả có thế! Tôi mua bao tử ở chợ Đồng Hương, chạy qua chợ Viễn Đông lựa tim gan, phèo phổi, lại vòng về chợ Người Việt để lấy huyết và thêm mấy món hàng sale. Về nhà lại hì hục rửa, trần, cắt rồi cắt lên freezer để cuối tuần đem đi. Lần ấy tôi nấu 3 nồi. Ngày cắm trại, trước khi đi ngủ, chúng tôi thanh toán hai nồi, còn một định để ăn sáng. Nhưng sáng ra thấy không còn gì, hỏi thì được biết các em đói bụng, xin khiêng nồi thứ ba và làm sạch sẽ hết rồi! Tôi rất mừng vì lúc nào cũng có sẵn sàng đồ ăn cho các em.

Phụ Huynh chúng tôi thay phiên nấu nướng, dần dần mỗi người có một món sở trường của

mình. Thí dụ không ai nấu canh chua, kho gà gừng ngon hơn chị Khang; má Thúy Vân thì chuyên trị cơm chiên và chè; Thu Vân không sợ ai dành món thịt kho trứng; người đẹp Thanh Thảo có bí quyết nấu xôi gấc; đặc biệt có bố Phong với món lẩu.

Gia đình chúng tôi có một

thoáng thấy con ngựa sắt già của chúng tôi ì ạch chạy vô đất trại là yên chí sẽ không bị đói. Nhưng rồi tới lúc chúng tôi phải chia tay với nó vì không còn an toàn nữa. Cả gia đình chúng tôi buồn như từ giã một người thân, vì nó đã cùng chúng tôi trải qua nhiều kỷ niệm với Hướng Đạo nhất.

chiếc xe van tuy cũ, chạy cộc cạch. Tuy nhiên mỗi lần đi trại, chúng tôi chất lên xe nào là nồi, niêu, xoong, chảo, chưa kể thêm bao nhiêu là thức ăn, thịt thà, rau cải, cooler, bếp này bếp nọ lắm lúc che khuất luôn tấm thân có một thước rưỡi của tôi. Ai trong đoàn

phục vụ công tác cho cộng đồng như Tết Trung Thu, phát quà Giáng Sinh, giúp vui người già, chơi với trẻ em, nấu ăn cho người không nhà. Ôi kỷ niệm nào cũng đầy thân thương, quý giá đối với gia đình tôi!

Bây giờ các con đã lớn, chúng

tôi ít còn cơ hội đi theo chúng nữa nên những dịp gặp gỡ các Phụ Huynh cũng trở nên hiếm hoi. Nhiều lúc muốn quay ngược thời gian trở về khi xưa để các con nhỏ bé trở lại và còn cần mình săn sóc, để gặp gỡ bạn bè cùng vui vẻ bên nhau trong đại gia đình Trường Sơn!

Thế nào chẳng nữa, chúng tôi vẫn luôn biết ơn các Trưởng, các Phụ Huynh đã cùng chúng tôi sống những giờ phút thoải mái, hạnh phúc với nhau trong suốt nhiều năm qua. Chúng tôi cũng muốn nhắn nhủ với các phụ huynh đang có con còn nhỏ, hãy tận hưởng những thời khắc quý báu này và hãy nỗ lực hơn nữa giúp các Trưởng dìu dắt con em. Các bạn nên luôn theo con em trong bất cứ sinh hoạt nào của Liên Đoàn vì quý vị sẽ có những kỷ niệm vô giá, mà sau này khi nhìn lại sẽ thấy bồi ngùi, nhớ tiếc nhưng đồng thời sẽ thấy cuộc đời mình phong phú hơn, liên hệ với con mình chặt chẽ hơn

Mỹ Vân Phan

Các em Cadette chuẩn bị bữa ăn sáng đãi các Trưởng của LĐTS

